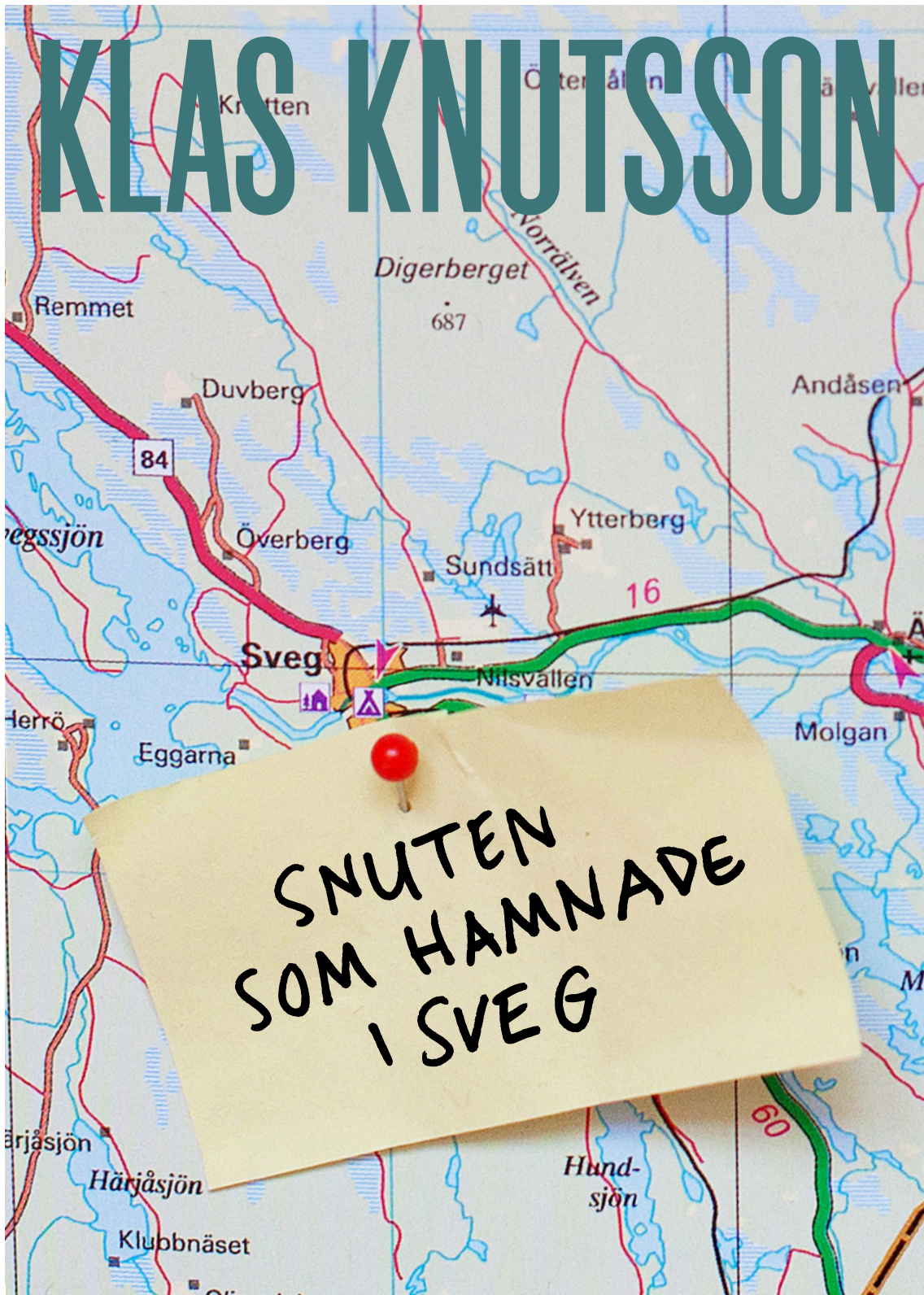

KLAS KNUTSSON

SNUTEN
SOM HAMNADE
I SVEG

SNUTEN
SOM HAMNADE
I SVEG

KLAS KNUTSSON

Copyright © Klas Knutsson 2018

Layout och original: Lina Hultberg
Omslagsfoto: Mathias Sterner

Tryck: Dardeze Holografija SIA, Lettland 2018.

ISBN: 978-91-88523-29-7 Tryckt bok

ISBN: 978-91-88523-30-3 E-bok

Snuten
som hamnade
i Sveg

INNEHÅLL

<i>Del 1</i>	5	Kapitel 31	148	Kapitel 62	286
Kapitel 1	6	Kapitel 32	154	Kapitel 63	294
Kapitel 2	12	Kapitel 33	158	Kapitel 64	299
Kapitel 3	16	Kapitel 34	166	Kapitel 65	305
Kapitel 4	21	Kapitel 35	171		
Kapitel 5	27	Kapitel 36	173	<i>Del 2</i>	309
Kapitel 6	34	Kapitel 37	178	Kapitel 66	310
Kapitel 7	36	Kapitel 38	184	Kapitel 67	314
Kapitel 8	41	Kapitel 39	186	Kapitel 68	319
Kapitel 9	44	Kapitel 40	194	Kapitel 69	324
Kapitel 10	48	Kapitel 41	201	Kapitel 70	329
Kapitel 11	53	Kapitel 42	204	Kapitel 71	335
Kapitel 12	58	Kapitel 43	210	Kapitel 72	337
Kapitel 13	62	Kapitel 44	216	Kapitel 73	342
Kapitel 14	66	Kapitel 45	218	Kapitel 74	347
Kapitel 15	71	Kapitel 46	220	Kapitel 75	353
Kapitel 16	76	Kapitel 47	223	Kapitel 76	360
Kapitel 17	78	Kapitel 48	227	Kapitel 77	362
Kapitel 18	83	Kapitel 49	230	Kapitel 78	366
Kapitel 19	86	Kapitel 50	236	Kapitel 79	375
Kapitel 20	90	Kapitel 51	241		
Kapitel 21	96	Kapitel 52	247	<i>Del 3</i>	379
Kapitel 22	101	Kapitel 53	250	Kapitel 80	380
Kapitel 23	107	Kapitel 54	256	Kapitel 81	386
Kapitel 24	113	Kapitel 55	259	Kapitel 82	390
Kapitel 25	118	Kapitel 56	264	Kapitel 83	395
Kapitel 26	127	Kapitel 57	270	Kapitel 84	397
Kapitel 27	132	Kapitel 58	272		
Kapitel 28	136	Kapitel 59	276		
Kapitel 29	139	Kapitel 60	281		
Kapitel 30	146	Kapitel 61	283		

I

En regnig aprilmorgon och en ny arbetsdag på Stockholmspolisens utlänningsrotel 1994

KAPITEL I

Fikarummet

Lasse Gustavsson var först. Den storvuxne och kolugne norrlänningen satt med dagens första kopp kaffe och slötittade i gårdagens Metro. Att han tittade i gårdagens tidning, berodde på att dagens nummer var oläsbart och liknande mest ett blött sämskskinn på grund av regnet. Ibland tittade han ut genom fönstret och funderade på hur tjocka isarna var på tjärnarna där hemma. Ibland kom hemlängtan över honom, men hur än det var så trivdes han i Stockholm. Här fanns ju allt och lite till inom ett stenkast. Ett av Lasses stora intressen här i livet var musik. Han var allätare, men framförallt var det pop och jazz i alla dess former som gällde. Och i Stockholm fanns ett digert musikutbud året om. Allt från små jazzklubbar till stora konserter på Stadion och i Globen. Han hade investerat sina surt förvärvade pengar i ett litet radhus på bekvämt pendelavstånd i Kungsängen. Det där med fru och barn var inte Lasse Gustavssons grej. Nää, han trivdes med den frihet som ungarlivet gav honom. Och om det pockade på ibland, så var både hans utseende och sociala kompetens till hans fördel. Adressboken i almanackan från Polisförbundet var fullspäckad med namn på kärlekskranka kvinnor i alla åldrar.

Lasse Gustavsson hade inte behövt sitta så många år i radiobil eftersom hans mage sa ifrån på nattpassen. Efter några veckors sjukskrivning hade han blivit ompla-

cerad till utlänningsroteln på inrådan av personalläkaren. Här trivdes han och nu började hans jobbkompisar komma insläntrande en efter en i fikarummet.

Uffe Svensk kom visslande med en sprängfylld matlåda i en 7-elevenkasse som vanligt. Hans yviga gångstil resulterade i att ett kryddställ på ett bord for i golvet.

– Morrn morrn, läget? I dag är det tung matlåda som gäller, kassler med ris. Ligger nog på plus nu hos gumman verkar det som. Fan vad det regnar. Å' nåt paraply fick man ju inte med sig. Fick hänga in jackan i torkrummet nere i fyshallen och byxorna är ju också dyngsura, men dom kan man väl inte vara utan, sa Uffe och tittade på Lasse som satt och i andra tankar och stirrade ut genom fönstret.

Uffe Svensk slängde in sin kasse i den illaluktande kylen bland alla andra plastkassar med matlådor. Han hämtade en kopp kaffe från automaten och satte sig mitt emot Lasse och började röra om sitt kaffe på ett högljutt och enerverande sätt som kunde få vilken morgonsur polis som var i hans närhet att flyga i luften. Uffe hade talets gåva, han var den typ av polis som kunde prata sig fri oavsett vad han hade ställt till med. Och han hade också förmågan att prata till sig vilken tjänst som helst som han var intresserad av. Han hade gått den långa banan, från patrullerande ordningspolis på CST, radiobilpolis på Norrmalm, trafikpolis på länet, piketpolis, tillbaka på Norrmalm som yttre befäl och sedan vakthavande på Östermalm och nu satt han och våldsrörde sitt kaffe vid ett fikabord på utlänningsroteln. Uffe Svensk hade varit med vid två händelser under sin karriär som han själv tyckte var en fribiljett till alla tjänster och befattningar som han sökte. Den ena händelse var att han som nybakad polis avlossat tre skott med sin Walter i trapphuset vid ockupationen av Västtyska ambassaden 1973. Den andra händelse var att han kom som andra radiobil fram till mordplatsen på Sveavägen då Palme mördades.

Inte långt efter Uffe Svensk så dök Kjelle Edin upp i fikarummet. Sur och irriterad och utan medhavd matlåda. Han hejade knappt, hällde upp en kopp kaffe och satte sig tillsammans med en dyngblöt Metro som han la upp på bordet. Där var det ingen jacka i torkrummet inte. Det droppade från hans jacka och

formen på den tilltagande vattenansamlingen på golvet avslöjande efter ett tag jackans omkrets där den hängde på stolen. Kjelle Edin var raka motsatsen till Uffe Svensk. Han hade kommit till utlänningsroteln rätt tidigt i sin karriär. En orsak till hans tidiga intresse för utlänningsärenden, var hans något bryska metoder som radiobilspolis vid A-turen vid Norrmalm på den tiden det begav sig. Kjelles något hårdföra korrigeringssamtal med busarna hade föranlett ett antal anmälningar. Men, han hade även en viss förmåga att snirkla sig ur de mest konstiga situationer. I tre fall hade hans något yviga arbetssätt varit föremål för utredning som hade lett till åtal, men även inför skranket hade han lyckats snirkla sig loss ur åklagarens garn på nåt konstigt sätt.

Nu var de tre i fikarummet. Det var bara gruppchefen själv som fattades så var den operativa gruppen fulltalig. Och nu kom han inglidande som det anstår en gruppchef tillsammans med en svart genomblöt kungspudeln som saknade en dagmatte. Chefen för den lilla operativa gruppen, Gösta Lingonkvist, var nyskild och hade ensam vårdnad om kungspudeln Sven-Åke. Ett resultat av att Gösta var nyskild, var att han denna morgon såg ovanligt nöjd och belåten ut med ett litet leende på läpparna. Kjelle Edin drog genast den slutsatsen att hans chef kom direkt från sänghalmen hemma hos Anita, som var en av rotelns civilanställda administratörer. Alla på roteln visste att Gösta Lingonkvist och Anita hade någon typ av förhållande. Anita hade själv vid den senaste julfesten i fyllan och villan basunerat ut att hon och Gösta Lingonkvist inte hade ett riktigt förhållande, utan att de bara var knullkompisar. Gösta var inte med på den julfesten i fråga.

Gösta Lingonkvist satte sig vid Lasse och Uffe med ett kryptiskt leende på läpparna. Om Uffe hade två gångbara meriter i sin karriär så hade Gösta Lingonkvist sitt CV späckat med sådana. Han hade börjat i radiobil på Klara i slutet på 70-talet, men hade efter någon månad blivit handplockad till span i samband med ett större ärende mot ett antal revolterande Östermalmsungdomar med viss försmak för amfetamin. Ärendets art gjorde att det krävdes spanare som både kunde föra sig och prata vårdad stockholmska. Gösta var både född och uppvuxen på Östermalm och var som klippt och skuren för uppdraget. Mitt

under detta spaningsärende, så fick en chef på SÄPO syn på Gösta under hans yrkesutövning bland Östermalmsfolket och vips så hade SÄPO lagt vantarna på honom eftersom han föll dessa i smaken.

Gösta hade först börjat som spanare. Hans fördelaktiga utseende och hans sätt att föra sig gjorde att han fick tillbringa större delen av sina arbetspass i ett ständigt champagnerus på olika ambassadfester och premiärer. Hans huvuduppgift var att helt enkelt bara hålla koll på vilka som var där och vilka som pratade med vem. Fyra år och sex kilo senare, sökte Gösta en tjänst som livvakt, vilken han naturligtvis fick efter att ha lovat att gå ner lite i vikt. Än en gång fick hans Östermalmsuppföstran en avgörande roll. Han blev direkt efter genomförd och godkänd utbildning placerad att med näbbar och klor och en Walter 7,65 mm vakta vårt kungahus. Åtminstone delar av det. Han blev stationerad vid Drottningholms slott vilket var helt okej med tanke på att han bodde på Ekerö. Gösta avancerade snabbt till gruppchef och som sådan tyckte han att det var helt i sin ordning att ha med sig sin kungspudel på jobbet. Hunden, som kallades Sven-Åke efter den dåvarande länspolismästaren, var en argstint fan som hatade alla sina fyrfota släktingar oavsett ras och storlek.

Det var då ingen risk att Gösta Lingonkvist skulle gå in i väggen på grund av stress som livvakt stationerad på Drottningholm. Det var ett mycket gemytligt sätt att tillbringa sina dagar på. Den mest ansträngande arbetsuppgiften var att resa sig från matbordet i kökets personalrum, efter en lunch som till vardags kunde bestå av en söndervänd sjötunga, eller en för knaprig ugnsstekt fjällripa från någon middag eller bjudning kvällen innan. Gösta tyckte att han hade funnit sin perfekta tillvaro här i livet tills den dag som Göstas hund Sven-Åke ställde allt på ända. Sven-Åke, som hatade konkurrerande hanhundar mest av allt, gjorde en dag processen kort med en liten försvarslös terrier vid namn Devil och som råkade komma in på Sven-Åkes territorium där han satt fastbunden vid husses bil. Lille Devil slutade sina dagar i käften på Sven-Åke som bet och tuggade sönder Devil till oigenkännlighet. Så fungerar det nämligen i djurvärlden, äta eller ätas. Kruxet var att lille Devil tillhörde en yngre medlem i kungafamiljen. Och är man en liten terrier tillhörande kungahuset så har man

vissa privilegier. Så om man då får nacken avbiten av en kungspudel vars husse är livvakt och därmed polis, så tillsätts en utredning som har som mål att få husse förflyttad till någon lämplig avdelning där vare sig han eller hans hund kan ställa till med någon skandal.

Hur som helst. Äta eller ätas är inte bara ett känt faktum inom djurvärlden utan även inom polismyndigheten i Stockholm. Så Gösta Lingonkvist fick en tjänst som gruppchef på utlänningsrotelns gränskontrollgrupp. Och nu tog han till orda i fikarummet i egenskap av sin befattning.

– Grabbar, vi ska åka ner till Siljaterminalen och ta emot en jätteneget som kommer från Ghana via Tallin och Helsingfors. Finnarna säger att han är över två meter lång, ett otrevligt muskelberg som levt rövare på vägen över. Vakterna på båten har haft full huggning med honom. Tydligt så har han suttit inlåst några timmar så nu är han väl extra glad. Enligt kollegorna i Helsingfors så upptäckte man att hans papper inte var schyssta men då han redan gått ombord. Jag har blivit lovad en radiobil som ska stå stand-by utanför terminalen om vi skulle gå bet.

Nu hade även Kjelle Edin vaknat till och vädrade att han skulle få utöva praktiskt polisarbete. Han bytte bord och satte sig vid de andra.

– Vi tar han i kulverten precis innan passkontrollen så har vi nära till bilen. Med det utseendet så kan vi inte ta miste. Pang på bara, sa Kjelle.

Nu var Kjelle så ivrig att komma iväg att han redan hade rest sig när Gösta sa åt honom att tagga ner lite och sätta sig igen så han fick fortsätta sin lilla genomgång.

– Efter att vi kört in negern så ska vi ta en sväng till Tallinterminalen och se hur besättningen sköter sig under dagen. Tydligt så har tullen fått tips om att någon ur kökspersonalen på Estonia ska ta in några kilo wolfram på något sätt. Jag har lovat att hjälpa till eftersom vi inte har något annat för oss idag. Vi delar upp oss så att Kjelle och Lasse tar bilrampen medan jag och Uffe håller koll vid inresekontrollen. Tullen har också tre man där nere. Fråga mig inte var och vilka, men det visar sig.

– Du Gösta, du måste lära dig å sluta å säga neger, sa Lasse Gustavsson. Idag

säger man färgad. Fast för mig spelar det ingen roll, men du måste lära dig och tänka på vad du säger, för rätt som det är så sitter den en aspirant i rummet och då är det kört.

– Du Lasse, vad heter svart på spanska? Just det, negro. Alltså heter det neger. Nu pratar vi inte mer om detta. Nu drar vi till Frihamnen. Ta Audin ni så tar jag och Uffe Golfen.

Lasse Gustavsson reste sig och gick fram till diskbänken. Han tog fram sin dosa och la in en rejäl prilla grov och hans ansikte förvrängdes till något som påminde om en tecknad seriefigur.

KAPITEL 2

Siljaterminalen senare samma dag

Väl nere vid Siljaterminalen i Värtahamnen så stod de fyra poliserna från utlänningsroteln och tittade ut genom glasrutorna på landgången som ledde från terminalen ut till båtarna. Silja Europa närmade sig sin plats efter en hård natt på Östersjön. De flesta passagerarna hade lyckats med bedriften att släpa sig upp och inta en lättare frukost och ett antal Ipren efter nattens eskapader. En del hade lyckats pressa ner en öl för att på så sätt skjuta baksmällan framför sig ett tag till. Och några låg kvar i sina hytter stirrande upp i taket, stinna av ångest och fullt upptagna med att fundera ut hur dom ska förklara saker och ting för sina respektive när dom kommer hem. Och några passade på tillfället att älska en sista gång med sin nyvunna kärlek. Kjelle Edin stod och muttrade.

– Nu kommer fyllskallarna snart. Undrar hur många kärringar som fått lite metervera i natt så dom blir snälla mot sina gubbar därhemma? Man skulle ha varit med istället för att stå här och glo muttrade han.

– Okej grabbar, sa Gösta Lingonkvist. Kjelle, du går upp till båten och kollar efter den där färgade jättegossen. Hörde du Lasse? Jag sa färgade jättegossen, inte jättenegern. Bra så?

Gösta hade fortfarande lite svårt att glömma Lasses tillrättavisning vid morgonfikat. Det fanns en baktanke med att Kjelle skulle få det hedersamma upp-

draget att stå uppe vid båten. Gösta hade sett att Kjelle var lite morgonsur, så tanken var att han skulle få chansen att varva ner lite på vägen från båten ner till terminalen innan det var dags att lägga vantarna på objektet. Men inte. När den färgade jättemannen som skulle fångas in satte sin första fot på svensk mark på den inglasade landgången, så fick han ett svenskt polisleg uppkört under näsan samtidigt som nån vrålade i hans öra.

– Swedish immigration! Your hands behind your back motherfucker!

Efter att Kjelle Edin skrikit sin inövade välkomsthälsning från filmvärlden, så tryckte han upp jättemannen mot en glasruta i kulverten. Rutan lossnade och hamnade två meter framför en truck som kom körande på kajen nedanför. Det sista Kjelle hann uppfatta var att mannens två tjocka halskedjor liksom stod rakt ut när mannen snurrade runt och gav Kjelle en perfekt dansk skalle. Och innan Kjelle landade på golvet hann han med två saker, först hörde han ett krasande ljud i skallen och sedan kände han en vällustkänsla som om han föll i slow-motion ner i en stor hög med mjuk bomull.

Lasse, som var drygt 190 lång och som tack vare detta såg över alla passagerare som kom ringlande som en orm från båten ned mot terminalen, uppfattade hur en färgad man som var huvudet högre än alla andra kom som ett frustande ånglok nedför rampen. Alla som inte lyckades komma undan för bryskt ned i golvet då detta frustande lokomotiv kom rusade längs kulverten. "Helvete! Hur ska detta sluta?" tänkte Lasse och förstod att nu var goda råd dyra.

– Fan grabbar nu kommer han! Han är ju galen! Vi väntar här och faller han när han passerar! skrek Lasse till de andra.

Gösta Lingonkvist och Uffe Svensk ställde sig längs väggen på varsin sida och gjorde sig beredda. Dom förstod vem som hade startat upp loket och nu gällde det bara att få stopp på dess framfart. Dom hörde loket komma närmare och närmare och plötsligt så var det bara där. Gösta satte ut sitt ben i exakt rätt ögonblick. Jättemannen föll som en fura samtidigt som han fick både Gösta och Uffe som fastnaglade i ryggen. Lasse var inte sen att haka på. Med ett tigersprång så låg han överst och skrek.

- Boja fanskapet!
- Jag har inga! Skrek Gösta samtidigt som han kämpade med ett gammalt klassiskt skuldergrepp.
- Inte jag heller! Vrålade Uffe.

Det var ett monster. Han var helt omöjlig att bunta ihop. Nu gällde inga grepp enligt Rikspolisstyrelsens anvisningar. Gösta tog ett rejält stryptag med armen runt lokomotivets hals. Det gjorde bara saken ännu värre. Jättemannen började resa sig med tre man hängande på ryggen.

- Jag har honom!

Rösten kändes igen. Det var en blodig och tillplattad Kjelle Edin som slog sin medhavda batong tre fyra gånger mot jättemannens huvud. Det skvätte blod vid det sista slaget. Men det var inte bara blod från jättemannen utan även blod från Kjelle, vars näsa satt på trekvart. Och om en näsa är på trekvart så brukar det också komma en hel del blod och denna gång utgjorde inget undantag. Den färgade jättemannen låg underst och flåsade och åmade sig som en nyuppdragen lax i en norrlandsälv. Samtliga som låg i högen trodde de hade allt under kontroll när plötsligt två finländska vakter kom springandes och ville vara med. Med perfekta avstamp hamnade de överst på högen och visste inte riktigt vem som var vem i kalabaliken. En av vakterna som befann sig överst i högen lyckades på nåt sätt få på jättemannen ett par väl åtdragna handbojor. Gruppchef som han var, så lyckades Gösta Lingonkvist till slut upplösa högen på golvet och styra upp verksamheten.

– Grabbar! Släpa ut det här fanskapet till radiobilen som står här utanför och tacka samtidigt för hjälpen. Och du Uffe följer med och skriver in honom. Vi har gripit honom för våldsamt motstånd och våld mot tjänsteman. Skit i utlänningslagen så länge, skrek Gösta.

– Jag tar Golfen. Aldrig att jag åker radiobil och brottas genom hela stan, skrek Uffe tillbaka när han försvann in mot terminalen.

– Å' du då, sa Gösta och tittade på Kjelle och på platsen där hans näsa en gång suttit. Du måste ju in till akuten så dom får stopp på det där näsblodet och sätta tillbaka näsan.

Lasse Gustavsson kunde knappt hålla sig för skratt när han tittade på Kjelle där han satt och försökte stoppa blodflödet med sin egen strumpa som han hade tagit av sig.

– Ähh Kjelle, sitt kvar där så jag ringer efter en sjukvagn. Du kommer ju att bloda ner hela bilen, sa Lasse.

– Okej, det kanske är lika bra för nu börjar jag bli rätt knäsvag sa Kjelle samtidigt som han la sig ner på transportbandet som nyss stannat efter att ha transporterat ner alla resväskor från båten.

”Må nu inte bandet starta när allt äntligen lugnat ner sig, men det kanske skulle vara en rätt rolig final på denna föreställning” tänkte Lasse.

Efter förmiddagens finlandssvenska kalabalik nere vid Silja-terminalen, så åkte Gösta, Lasse och Uffe till lugnet på Fiskartorpet för att luncha. Kjelle däremot, han låg på med en gigantisk huvudvärk på en hård bärvagn på Sankt Görans akutmottagning. Han påminde om en valross där han låg med två vita tamponger utstickande ur varsin näsborre och väntade på att få bli undersökt.

På vägen ut mot Fiskartorpet var det ganska så tyst i bilen. Alla tre hade varit med så länge att dom förstod att det var Kjelle Edin som var orsaken till att det slutade som det gjorde. Det var liksom inte ens mening att prata om det. Så var det bara. Helt odiskutabelt. Men tids nog skulle dom ändå tvingas berätta vad som hade hänt då det skulle bli dags för förhör på interna utredningar. Att det skulle bli en anmälan var lika säkert som amen i kyrka. Och det kändes som om halva Finland hade blivit vittne till händelsen.

Det blev isterband med stuvad potatis för alla tre. Efter den timslånga lunchen där man bland annat hade avhandlat tillsättningen av en chefstjänst på bedrägeriroteln, så åkte dom ner igen till Frihamnen för att på så sätt bearbeta den traumatiska upplevelsen.

KAPITEL 3

Eftermiddag i Frihamnen

Klockan var runt tre på eftermiddagen och det hade redan samlats en anseelig mängd bilar på kajen vid incheckningen till Estonia. Kjelle Edin var ju uppsatt på sjuklistan några dagar, så nu var det Uffe Svensk som hade tagits hans plats. Han och Lasse Gustavsson satt i utlänningsrotelns röda Audi och kommenterade alla estländska bilar som rullade ner mot kajen. Arbetsdagen var snart till ända och de skulle precis åka tillbaka till polishuset för att göra patron ur.

– Men kolla vilka jävla vrak, sa Lasse. Hur fan kan trafiken ha släppt in dom där och låta dom rulla på våra vägar? Helt obegripligt.

En blå Vaz med en skraltig släpvagn körde ner mot incheckningen. Man behövde inte vara någon trafikpolis för att se att släpvagnen var rejält överlastad. Och bilen som drog släpvagnen var lika nedlastad den. Stänkskydden släpade i marken och vid det minsta lilla gupp så skrapade hjulen i karossen. Släpvagnen var täckt med en grön plastpresenning och på bilens rangliga takräcke låg två svarta plastsäckar och en brun resväska. I bilen satt tre män som gjorde allt för att inte få ögonkontakt med Uffe och Lasse. De tre i Vazen visste nämligen från sina tidigare Sverigeresor, att den röda Audin var en polisbil. Uffe och Lasse lät de tre i Vazen hållas en stund.

– Den där måste vi bara kolla sa Lasse. Det ser ju ut som dom är på väg

ut med hela vår guldreserv. Fan, bilen orkar ju knappt framåt. Nu vankas det övertid igen.

Lasse startade Audin och de körde ner mot incheckningen. Nu gällde det att komma rätt in bland alla bilar så inte Vazen skulle hinna försvinna i mängden. Det var inte första gången Lasse agerade bilburen bätresenär. Han rattade, tutade, skrek, gestikulerade och blinkade med helljuset för att hamna bakom Vazen. Det var bara tre bilar mellan den nedlastade Vazen och deras röda Audi, då Lasse stannade och störtade ut. Han sprang fram till Vazen och slet upp förardörren och skrek.

– Swedish police! Get out of the car!

Lasse förklarade på sin norrländska engelska att han ville se körkort, bilhandlingar och pass samtidigt som föraren formligen studsade ut ur bilen. Man gör nämligen så innan 105 kilo uppretad Lasse Gustavsson får för sig att hjälpa till. Den utstudsande föraren ger Lasse sitt pass och verkar helt oförstående till det som nu sker. Samtidigt som Lasse tittar i passet får han en otäck känsla av att nåt ohälsosamt är i görningen. Lasse vinkar lite frökenaktigt och diskret bakom ryggen åt Uffe att han bör kliva ur och tagga upp lite grann. Lasses olustkänsla beror på de två andra i bilen som verkar påtagligt nervösa och han drar reflexmässigt ned dragkedjan på sin jacka och flyttar handen mot "siggen". Lasse hade rätt, dom två som satt kvar i bilen var nervösa. Plötsligt öppnas passagerardörren och bägge två försöker komma ur bilen. Samtidigt. Och enligt fysikens lagar kan inte två fullvuxna män samtidigt komma ut genom en framdörr på en Vaz. Det är helt omöjligt. Däremot är det fullt möjligt att en taggad Uffe kan komma ut ur en Audi via framdörren under en sekund och mer eller mindre flyga fram till framdörren på en Vaz och med en välriktad spark mot dörren få tre ben och två händer att önska att dom befann sig på insidan av dörren.

Lasse hade nu inom loppet av en grisblink gjort två saker. Han hade med en kraftfull duns fått ner föraren på magen på motorhuven och han hade fått på honom ett par väl åtdragna handbojor. På andra sidan bilen hade Uffe under samma grisblink buntat ihop två yngre estländska män som nu låg på backen.

Utan att säga ett ord och utan att få beslut om husrannsakan sliter Lasse upp presenningen på släpvagnen. Det var inte fädernelandets guldreserv, utan möjligen delar av landets bränslereserv som låg på släpvagnen. Där stod 20 plastdunkar innehållandes var och en 25 liter bensin! I bilens bagageutrymme låg det ytterligare två dunkar och i baksätet låg det en dunk.

– Men va fan, 23 dunkar á 25 liter, vad blir de Uffe?

– Jaa du, 575 liter tror jag.

– Fattar du, sa Lasse, 575 liter högexplosiv bensin i enkla plastdunkar på en släpvagn och i en Vaz ombord på en färja. Vilken jävla smäll det skulle bli om det börja brinna på bildäck. Fan, dom gör ju vad som helst för att tjäna en slant. Undrar hur mycket dom skulle ha fått för den här lasten hemma i Estland.

Arbetet med de tre bensinexportörerna i Vazen fortsatte därefter helt enligt reglerna i Rättegångsbalken. De tre greps och fördes skamsna upp till kriminaljouren på Kungsholmen. En större del av hamnområdet runt Estonia spärrades av och Räddningstjänsten tog sig an arbetet med att få bort bensinen från området. Vazen och den tillkopplade släpvagnen togs i beslag och kördes på en bärgningsbil upp till ett garage i polishuset där den fick vänta på att bli grundligt genomsökt av någon polis. Både Uffe och Lasse fick tillbringa de närmsta timmarna med att skriva anmälan, arrestantblad, beslagsprotokoll och ett utförligt PM hur allt hade gått till.

– Fan, sa Lasse. Här sitter vi och skriver anmälan om framkallande av fara för annan och brott mot det ena och andra i trafiklagstiftningen när vi jobbar på utlänningsroteln. Man kan ju snart inte åka över på andra sidan om Valhallavägen utan att stöta på en massa tjuvar och banditer från öst. Vi får ju aldrig tid att göra nån riktig inresekontroll och få stopp på allt kleti och pleti som kommer hit. Vet cheferna om det här? Vet dom vad som kommer med Estonia varje morgon?

– Ett skepp kommer lastat, mumlade Uffe där han satt och hade våldsamt motstånd på sin dator.

När Uffe Svensk var klar med sin del av avrapporteringen, lyckades han öppna upp ett nytt Word-dokument och började skriva ett PM till Gösta Lingonkvist

om dagens händelser och en vädjan att han nu måste han informera höga vederbörande om vad som sker där nere i Frihamnen. Han skrev rakt från hjärtat att nu fick det fan i mig vara nog. Balter och ryssar höll ju på att frakta bort hela Sverige. Det är allt från stulna rakblad till stora lastmaskiner som körs över. Hyrbilar och lyxbilar körs över i parti och minut med ny identitet. Containerar fulla med stöldgods skeppas över med hjälp av svenska hälare. Och vad får vi i utbyte? Jo, ryska horor med blonderat hår, kurdiska flyktingar, knark och radioaktivt skrot. Det bara rann ur Uffe där han satt och skrev. Och i slutet av PM:et fick han även till ett förslag;

”Jag föreslår att det bildas en särskild arbetsgrupp bestående av erfarna poliser som på heltid arbetar för att komma tillrätta med den växande kriminaliteten som den växande båttrafiken från öst för med sig.

I tjänsten, Ulf Svensk, kriminalinspektör vid utlänningsroteln”.

Gösta Lingonkvist fick Uffes PM på sitt skrivbord dagen efter. Och han tyckte att det låg något i det som Uffe skrivit och han gick in till rotelns civilanställda dataoraker Åsa Bergman i rummet bredvid. Åsa kunde polisens alla register utan och innan och de uppgifter inte hon kunde ta fram var inte lönt att veta.

– Du Åsa, började Gösta samtidigt som han kom på sig själv med att blåstirra på hennes bröst. Kan du ta fram lite om uppgifter om vad som händer runt båtarna nere i Frihamnen och Värtan? Ta fram anmälningar, PM och spantips från det senaste året och gör nån typ av sammanställning så cheferna där uppe kan förstå det.

– Fixar det, sa Åsa. Men på ett villkor.

– Jaha, å vad skulle det vara, undrade Gösta.

– Jo, att du slutar å stirra på mina bröst. Hur skulle det kännas om jag stirrade på vad du har mellan benen så fort du kom in hit, dundrade Åsa.

– Det är nåt reflexmässigt bara. Jag kan inte styra det liksom. Det har väl å göra med gener å fortplantning å så där, försökte Gösta skylla på samtidigt som han så fort som möjligt försökte lämna Åsas rum.

– Lägg av nu! skrek Åsa efter honom.

Gösta kände på sig att han trampat Åsa rejält på tårna och lovade sig själv att flytta blicken lite uppåt nästa gång. Några timmar senare kom Åsa in på hans rum med några papper hopsatt med ett gem. Gösta fick verkligen skärpa till sig för att inte låta blicken falla ner i brösthöjd. För att inte gå i fällan så låtsades han titta på sin dataskärm samtidigt som Åsa pratade. Vad Åsa inte visste var att Göstas dator inte ens var påslagen.

– Så där ja, sa Åsa. Här har du lite om vad som hänt vid båtarna det senaste året. Och sedan ber jag om ursäkt att jag surna till lite. Men jag tror att du fattar vad jag menar, sa Åsa och gick in till sig igen.

Gösta Lingonkvist lutade sig tillbaka och granskade de uppgifter som Åsa försett honom med. Han kunde bara konstatera att det var en dyster läsning och att Uffes PM hade bra bäring.

KAPITEL 4

I Stockholmspolisens beslagsgarage i slutet av april

Kjelle Edin var tillbaka på banan efter en veckas sjukskrivning. Men eftersom hans näsa påminde om en korsning mellan en övermogen tomat och en norrländsk King-Edvard, hade hans gruppchef Gösta Lingonkvist beslutat att Kjelle skulle få ha inre tjänst, både för hans egen skull och för allmänhetens skull. För tillfället skulle ju han kunna skrämra slag på både folk och få med sitt utseende. Den första uppgiften han fick då han kom tillbaka, var att utföra en undersökning av den Vaz som hans kollegor hade beslagtagit nere i Frihamnen en vecka tidigare. Egentligen var det fordonsroteln som skulle handlägga ärendet, men Gösta hade i ett svagt ögonblick lovat deras rotelchef att hjälpa till med detta. Dels för att fordonsroteln var överbelamrad med jobb och dels för att Gösta tyckte det var en lämplig arbetsuppgift för Kjelle Edin under tiden som dennes näsa återgick till sitt ursprungliga format och utseende. Och det var ju ingen större brådska med bilundersökningen eftersom de tre gripna bensintransportörerna var utsläppta ur finkan för länge sedan.

Den beslagtagna Vazen stod väl garagerad i polishusets källare då Kjelle kom gåendes i katakomberna bärande på en flyttkartong och några papperskassar som han hade tiggat åt sig på tekniska roteln. Det var inte den första öststatsbilen som han hade undersökt på senare år, och vis av erfarenheten visste han att

man kunde hitta både det ena andra. Förutom kartongen och kassarna, hade han även med sig sin gamla skitiga uniformsoverall och en bunt engångshandskar. ”Undrar vad som väntar på en i den där rishögen”, tänkte Kjelle under sin promenad mot garaget.

Till slut kom han fram till ett kontor som stod likt en korvkiosk mitt bland ett mindre hav av beslagtagna bilar. I kiosken satt Tobbe Norman, en civilanställd som både var en fena på att lägga patients, dyrka upp låsta bilar och att ansvara för beslagsgaraget. Och han om någon hade stenkoll på vilka bilar som fanns där och på vilket plats de stod. Tobbe hade fått en dator till hjälp, men han litade inte på denna revolutionerade hjälprea, utan han körde fortfarande med sitt systematiska kortsystem i en gammal skokartong. Men datorn var ett trevligt sällskap ändå eftersom den innehöll både patients och minröjningsspel.

– Jaha, sa Tobbe då Kjelle stegade in i korvkiosken. Dags för Vazen då? Den där jävla rättsoffan vill jag ha bort fort som fan ska du veta. Den läcker ju olja som ett säll. Förresten, har du sprungit in i en vägg eller har du åkt på en dagsedel?

– Lugn å fin nu, sa Kjelle. Bilen kommer att försvinna så fort jag är klar. Och vad det gäller chucken så angår det inte dig vad jag har gjort. Förresten, jag glömde ju ficklampan, visst har...

– Här, sa Tobbe som redan hade plockat upp en ficklampa med trötta batterier från sin skrivbordslåda.

– Tackar, sa Kjelle. Å du, fortsatte han, var står rättsoffan?

– Rad E på plats 9, svarade Tobbe utan att lyfta blicken från sin spännande patientsomgång.

Kjelle hittade både bil och släpvagn på den plats som Tobbe sagt.

– Å Herre min Gud å skapare, allt ska drabbe mig, sa Kjelle uppgivet. Det här kommer ju att ta hela förmiddan. Så jävla mycket rat.

Han började med att rota på förarplatsen. Där fanns inte så mycket av intresse egentligen, förutom i dörrfacket där det låg ett sats med fyra nya tändstift, två lednycklar av fabrikat Bahco, tre rejäla skruvmejslar, också av fabrikat Bahco, tre Kexchoklad och en Festis. Allt oanvänt och sprillans nytt. Verktygen var försed-

da med prislappar som förkunnade att dessa kom från "Bålsta Järnhandel" och tändstiftspaketets prislapp visade att dessa kom från Shell på samma ort. "Nä du jävlar, stulna verktyg och tändstift ska inte få lämna fäderneslandet", tänkte Kjelle Edin och la dessa i en av de medhavda kassarna. Med en röd tuschpenna skrev han sedan med stora bokstäver "Dörrfack förardörr" på kassens utsida. Kexchokladen och Festisen lämnade han dock kvar eftersom han för ett kort ögonblick kände lite sympati och medlidande för de tre estländarna.

Denna känsla gick dock fort över då han började rota på passagerarsidan. Under stolen låg tre nya Braun rakapparater i sina originalkartonger. I dörrfacket och i handskfacket låg det nya verktyg som skulle få vilken hemmapulare som helst bli grön av avund.

Vis av alla bilundersökningar som han gjort under åren så såg Kjelle att dörrsidan inte riktigt satt på plats. Han rev bort denna utan besvär och där i dörren låg det ännu mer verktyg och skimrade tillsammans två nya Lady-Shaveapparater av finaste kvalitet.

– Såna där skulle varenda kärring i öst få gratis av staten så hårig som dom är, mumlade Kjelle för sig själv.

Då han kollade handskfacket en sista gång så såg han att det hängde ner några kablar från instrumentbrädan. Han stack upp näven och kände sig fram. Han kände något runt och mjukt som han greppade och tog fram.

– Men va fan, sa Kjelle högt och tydligt så till och med Tobbe slet sig från speldjävelens grepp och tittade upp.

I Kjelles stora hand låg ett ansenligt antal hoprullade 100-dollarssedlar i plastfolie. Han kände sig som den värsta knarkpolis då han körde upp näven igen under instrumentbrädan. Två likadana rullar till med dollar trillade ner rakt ner i hans hand. Han kände sig ivrig och kom på sig själv med att gå lite för fort fram i sitt sökande, och då var det lätt gjort att tappa koncentration och missa någon gömma. Han satt sig ner på passagerarstolen och för att lugna ner sig lite och för att lägga upp en strategi varefter han fortsatte sitt rotande.

Efter drygt en timme så hade han gått igenom allt löst som låg i bilen utan att hitta något mer av intresse. Det var det gamla vanliga, skitiga kläder, tomma konservburkar och korvpaket, några tomma spritflaskor, fimpar och tomma cigarettpaket, välbläddrade porrtidningar, en sovsäck och en massa annat skit. Då han hade slängt ut allt på golvet och drog ett djupt andetag, konstaterade att bilen luktade som ett överfullt utedass en varm sommardag.

Kjelle Edin satte sig i passagerarstolen och pustade ut lite innan han gav sig i kast med bagageutrymmet. Då han öppnade bakluckan framstod kupén som ett himmelskt paradiset i jämförelse med vad han nu såg. ”Hur fan fick bensindunkarna plats?”, tänkte han. Längst in mot baksätets ryggstöd låg en hoprullad madrass som verkade ha fått uppleva ett och annat. När han skar av snöret så hade den svårt att rulla ut av egen kraft. Fläckarna på madrassen påminde om en världskarta med alla dess kontinenter och länder.

– Fy fan! Skrek Kjelle så högt att Tobbe tillfälligt avbröt sin patiens och kom lullande i sina träskor för att se vad som stod på.

– Ja ja, så där brukar det se ut i öststatsbilar, Jag har sett värre serru, sa Tobbe och lommade iväg mot sin kur igen.

Sedan var det dags att slänga ut ett till lass med skitiga kläder och ett halvt verkstadslager med reservdelar till Vaz på golvet. Inte heller här fanns något intressant, förutom en nyckel till ett Abloy-hänglås som låg i en stinkande strumpa. Men det var två saker som fick Kjelle att reagera. Dels att nyckeln låg i Estlands skitigaste strumpa och dels att nyckeln verkade vara sprillans ny. Han stoppade ner den i en liten frimärkspåse som i sin tur hamnade i en pappkasse. Därefter kollade han motorrummet med möjliga gömställen. Till och med luftfiltret, spolarvattenbehållaren och strålkastarhusen blev undersökta. Så kom den stunden då Kjelle kände sig nöjd och klar med sitt utförda arbete.

Han skulle precis gå i väg med två pappkassar som innehöll diverse kvalitetsverktyg och tändstift från i Bålsta, två rakapparater och tre rullar med dollar från USA. Samt en sprillans ny nyckel till ett hänglås. Efter fyra steg hejdade han sig.

– Fan, jag höll på att glömma baksätet.

Kjelle vände och gick tillbaka till bilen. Han böjde sig in genom passagerardörren och sträckte sig över ryggstödet och ryckte upp baksätet i ett huj. ”Bingo!”, tänkte han då han fick syn på en dokumentportfölj och en liten reseskrivermaskin under sittdynan. Han öppnade portföljen och stirrade.

– Vilken jävla tur att jag kom ihåg baksätet. Nu har Kjellegubben gjort stor-dåd igen, sa han med tydlig stämma och så pass högt att Tobbe Norman kom traskande igen och undrade vad som stod på.

– Nåt intressant, undrade Tobbe.

– Det kan du ge dig fan på, sa Kjelle.

Högst upp i portföljen låg en bunt med tyska fordonshandlingar, in blanco. Under dessa låg några plastaskar med oslipade nyckelämnen, några hartsbitar, en tub med någon typ av gjutmassa, en plåtask som innehöll hela alfabetet och alla siffror i form av sammanlagt 48 stansverktyg. Längst ner i portföljen låg diverse elektronikprylar som små kretskort och transpondrar, olika kopplings-scheman på tyska och någon typ av mätinstrument. Kjelle lade allt han hittat i en av pappkassarna. Innan han skulle lägga in sittdynan i bilen igen så vände han den och fick syn på en grönrutig trasa som låg inkilad mellan skumgummit och fjädrarna. Han började ana vad det kunde vara och kände försiktigt utanpå trasan.

– Ja jävlar. Det ante mig, sa Kjelle så pass högt att Tobbe flyttade sig två meter bakåt. Satans öststatare! Komma hit å leva rövare, fortsatte han med samma höga volym.

Kjelle la det gröna lilla tygbyltet på golvet och vecklade upp det.

– Japp, sa han och tittade upp mot Tobbe. Det här som du ser nu har du aldrig sett. Säg inget till nån på fordonsroteln och absolut inte till nån på väldet, sa Kjelle och spände ögonen i Tobbe.

– Nä nä, det är lugnt, sa Tobbe med lite darr på rösten.

Ovanpå den gröna tygtrasan låg en pistol och två magasin. Utan att tafsa allt för mycket på den, kunde Kjelle konstatera att det var en Tokarev 7,62 och att

magasinet som låg bredvid var fullt. Med risk att göra sig ovän med både tekniska roteln och SKL så drog han tillbaka manteln och kunde se att utdragaren grabbat tag i en patron som satt i patronläget för att kasta ut den. Han släppte manteln försiktigt igen och tryckte på magasinsspärren. Jodå, ett magasin med två patroner åkte ur kolven. Tygbyltet med innehåll la han försiktigt ned i papperskassen.

Nu gick Kjelle raka vägen upp till utlånningsroteln och denna gång gick han raka spåret utan att ha glömt något. Hans kroppsspråk visade att han hade gjort stordåd och han hade svårt att låta bli att flina när han gick mot sitt tjänsterum. Som tur var så var alla ute på lunch och han kunde i lugn och ro lägga in det gröna tygbyltet i sitt eget vapenfack så länge. Sedan gick han till sitt tjänsterum, satte sig och slängde upp fötterna på skrivbordet och försökte bringa ordning på sina tankar.

KAPITEL 5

I ett tjänsterum på polishuset i Stockholm i början på maj

Gösta Lingonkvist hade anammat Uffes uppmaning att det var dags att göra något åt situationen nere i Frihamnen och Värtan innan det gick alldeles över styr. Han bestämde sig för att det fick bli i rapportform med tillhörande statistik till operativa ledningsgruppen vid Polismyndigheten i Stockholms län. ”Statistik är ett måste om man ska få något gjort i den här firman”, tänkte Gösta och började skriva.

När så Gösta Lingonkvist var inne på sin sjätte sida i rapporten, tyckte han att det fick räcka och att det var dags att avrunda med att redovisa ett förslag för att komma till bukt med eländet. Han rekommenderade att operativa ledningsgruppen skulle starta upp en operativ arbetsgrupp som skulle jobba på heltid med allt som rörde båttrafiken från öst. Göstas förslag var att gruppen skulle bestå av sex poliser och en administratör och att de skulle tillhöra utlänningsroteln. Gösta skulle själv ha ansvaret, både administrativt och operativt. Det skulle vara två arbetsgrupper med tre poliser i varje. Han föreslog att gruppen skulle kallas ”Gränskontrollgruppen” och förkortas ”GKG” i polisiära sammanhang och stationeras på Östermalms polisstation som låg nära hamnarna. På önskelistan stod även en civil tjänstebil, helst en lite vassare Audi 100, som han själv hade förkärlek till.

- Så där ja, sa Gösta högt samtidigt som han skrev under rapporten.

Tillsammans med Åsas datautdrag på overhead-bilder blev det en diger lunta att presentera på nästa möte med operativa ledningsgruppen. Han började redan nu fundera vilka som skulle passa in i gruppen samtidigt som han stängde ner sin dator. ”Men det får vi ta tag i då den dagen kommer”, tänkte Gösta när han låste dörren.

Så kom den stora dagen då Gösta Lingonkvist var kallad som föredragande på operativa ledningsgruppens möte. Bland poliserna på golvet och ute på gatan kallades staben för ”Jurassic Park” av någon outgrundlig anledning. Där jobbade en allsköns samling poliser. De flesta var där frivilligt, då de hade valt polischefskarriären som innebar att de hade en ganska bra juridisk utbildning, men noll erfarenhet av praktiskt polisarbete. Sedan fanns det de som hade en ganska bra erfarenhet från det praktiska polisarbetet, men som hade noll juridisk erfarenhet. Den sistnämnda skaran bestod främst av poliser från chefskiktet som hade hamnat på staben efter diverse klavertramp och obekväma uttalandet och åsikter.

Det finns även några poliser som hamnat på staben av olika anledningar som ingen annan tycks förstå. Det som kännetecknar denna grupp är att de var väldigt bra kamrater med några av de som redan hade en chefstjänst på staben. De hade kanske gått polisskolan i samma klass, de hade jobbat i samma turlag på den tiden det begav sig, eller att de umgicks på fritiden. Och framförallt så hade de ett brinnande intresse för golf och långa bastusittningar där polisverksamhetens riktlinjer drogs fram. Och det var många som ville vara med i styrhytten på den här båten. Guldgaloner, fin titel, långväga konferenser och ett stadiga lönepåslag väntade den som lyckades kravla sig upp i styrhytten. Vad deras arbetsuppgifter bestod av, förutom att borsta varandras ryggar, är en väl bevarad hemlighet.

Ur denna brokiga skara hade vår Herre valt ut åtta poliser som anses som särskilt lämpliga att leda det operativa polisarbetet i Stockholms län. Dessa åtta poliser var nu på väg med allvarlig tjänstemin i en lång rad till ett konferensrum i rask takt. Av dessa åtta var det två som var något avvikande. Sex bar på en kaffekopp i ena handen och en röd plastmapp i den andra, den sjunde bar en svart skinnport-

följ vars lock inte gick att stänga på grund av de pärmar som fanns däri, och den åttonde var en vältränad blond kvinna vars utseende och svansföring fick de andra sju i sällskapet att med jämna mellanrum helt tappa koncentrationen.

Det var dessa åtta som nu Gösta Lingonkvist skulle uppträda inför. Han hade fått 35 minuter på sig att försöka få dessa att satsa både personal och pengar på att försöka få stopp på utförelsen av stulna bilar och annat värdefullt stöldgods som lämnade Sverige med båt österut. Han skulle även försöka få dessa åtta att förstå att samma båtar kom tillbaka med knark, prostituerade, illegala flyktingar och smutsiga dollar. Ett företag dömt att misslyckas, tänkte Gösta. Det här handlade ju även om politik, eftersom Sverige gav mycket pengar i bistånd till de baltiska staterna efter deras nyvunna självständighet. Och det såg ju inte bra ut i skattebetalarnas ögon att denna investering resulterade i en ökad brottslighet som drabbade givarlandet.

Gösta fick snällt sitta i en obekväm stol och vänta på sin tur utanför konferensrummet, som för övrigt kallades för akvariet av gemene man eftersom väggarna var av tjockt glas som medgav full insyn. Gösta kunde konstatera där han satt på sin stol att det verkligen såg ut som ett akvarium, där de åtta likt fiskar rörde på sina munnar utan att man hörde ett ljud. I brist på annan sysselsättning, så studerade han nogsamt vad som hände på andra sidan av den tjocka glasrutan.

Vid kortsidan på det avlånga bordet satt den operative chefen själv i egen hög person. Mats Andersson, polisintendent, rak i ryggen och med en gångstil och ett kroppsspråk som skulle få vilken general som helst att bli avundsjuk. Ingen kaffekopp på bordet här inte. Nystruken skjorta där axelklaffarna förkunnade hans viktiga titel. Egentligen började hans chefskarriär redan innan han stegade in på polishögskolan. Redan från den dagen då antagningsbeskedet trillade ner i postlådan, så hade hans mål varit att komma så högt upp som möjligt på den polisiära karriärstegen. Och detta skulle ske till vilket pris som helst, vilket även en del av hans kollegor fått erfara med besked under åren. Han var den som aldrig gav sig om någon ställde sig i vägen. Vid nåt tillfälle hade han överklagat ända upp till regeringen då han inte fått en chefstjänst som han hade